

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní JUDr. Martinou Radkovou v právní věci žalobkyně **V. M.**, bytem J. 1322, H., zast. JUDr. Petrou Vons Janulkovou, advokátkou se sídlem v Olomouci, Horní lán 1328/6, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze, na Poříčním právu 1, za účasti osob na řízení zúčastněných: **I. L. M.**, bytem J. 1322, H., **II. A. F.**, bytem F. 39, H., o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2014, č. j. **MPSV-UM/2392/14/4S-OLK**, ve věci nepřiznání jednorázového příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010,

t a k t o :

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- III. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

V. Ustanovené zástupkyni **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 4.719 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného citovaného v záhlaví. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky v Olomouci ze dne 23. 1. 2014, č. j. MPSV - UP/1135/14/HRN, kterým nepřiznal žalobkyni jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010. V žalobě žalobkyně namítala nezákonnost z důvodu porušení procesních práv žalobkyně a nesprávné právní posouzení věci. Příspěvek nebyl žalobkyni přiznán, neboť opatrovnice nedoložila skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku (nebyly předloženy podklady prokazující pravidelnou přepravu zdravotně postižené žalobkyně). Již v odvolání žalobkyně namítala, že věc byla nesprávně právně posouzena, byl porušen § 3 správního řádu, neboť správní orgán provedl nadbytečný protiprávní důkaz, nadbytečně byla vyžadována vyjádření Domova seniorů, odboru dopravy Městského úřadu Hranice, byla porušena zásada legality a účelovosti, správní orgán nejednal v souladu s veřejným zájmem; důkazy, které nashromáždil správní orgán prvního stupně a jeho postupy byly nadbytečné, diskriminující a pro žadatele žádajícího o příspěvek *ex post* šikanující ve srovnání s žadatelem, který žádá dopředu; došlo k porušení správního řádu při doručování, správní orgán prvního stupně neoprávněně požadoval a poskytoval informace zasahující do osobního stavu, porušil rovnost účastníků, když prováděl nezákonné kroky v době přerušeného řízení a o pokračování v řízení nevyrozuměl účastníka řízení, bezdůvodně zatěžoval řízení nedodržením předepsané 30-denní lhůty, oprávněná úřední osoba se dopustila porušení mlčenlivosti a správní orgán při rozhodování vycházel z nezákonných a podvodných podkladů, nevypořádal se v rozhodnutí s obsahem jednotlivých protokolů a se vznesenými námitkami. Žalovaný nepřihlédl k žalobkyní navrhovaným důkazům. To, že speciální právní předpis neupravuje způsob dokazování pravidelné přepravy těžce zdravotně postižené osoby, ještě neznamená, že není povinen postupovat podle obecných ustanovení správního řádu. Ačkoliv toto žalovaný připouští, v napadeném rozhodnutí tuto tezi zcela popřel, když závažné procesní chyby, kterých se dopustil správní orgán prvního stupně, žalovaný posvětil s tím, že v řízení postupoval úřad práce v souladu s procesními předpisy a jeho postup odpovídal okolnostem daného případu. Ačkoliv v dané věci byl skutkový stav věci dostatečně prokázán tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní (její opatrovnici), správní orgán prvního stupně i nadále zcela mimo rozsah svého zákonného zmocnění shromažďoval informace a materiály tak, aby nemusel žalobkyni příspěvek přiznat. Správní orgány tvrdí, že vyzval žalobkyni podle § 106 odst. 2 zákona o sociálním zabezpečení, aby osvědčila skutečnosti rozhodné pro dávku a vzhledem k tomu, že tak opatrovnice neučinila (na straně 9 napadeného rozhodnutí je doslova uvedeno, že svá tvrzení nepodpořila žádnými důkazy

a doložit či specifikovat je odmítla). V tomto směru je v napadené rozhodnutí lživé a zcela v rozporu s obsahem správního spisu. Správní orgány v rozporu se zásadou rovnosti účastníků přihlédly pouze k důkazům, které si samy opatřily a zcela ignorovaly tvrzení a důkazy navržené žalobkyní, respektive její opatrovnici, která uvedla konkrétní data, kdy byla žalobkyně přepravována motorovým vozidlem a k tomu nabídla důkazy. Oba správní orgány dostatečně nezdůvodnily, proč tyto důkazy zcela ignorovaly a přiklonily se pouze k důkazům, které si samy opatřily. Tím porušily čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 3 a čl. 36 odst. 1 Listiny a zásadně porušily základní zásady ovládající správní řízení - zásadu legality podle § 2 odst. 1 správního řádu, § 2 odst. 4, § 7 odst. 1 a § 50 správního řádu. I kdyby správní orgán byl oprávněn vyžádat si informace o přepravě žalobkyně od Domova seniorů, nelze připustit, že by správní orgán zcela ze své libovůle přikláněl těmto podkladům větší váhu než tomu, co předložila žalobkyně, aniž by to logicky a řádně zdůvodnil. Správní orgány nesprávně právně posoudily jakou právní sílu má tzv. Domácí řád Domova seniorů v Hranicích či jiné záznamy zařízení. Správní orgány vyšly z toho, že pokud byla žalobkyně v roce 2010 pravidelně přepravována mimo Domov seniorů, musely by o tom existovat písemné záznamy, neboť toto předpokládá právě Domovní řád. Bez ohledu na to, že Domovní řády, interní dokument, zařízení bez jakékoliv právní relevance, nemůže jít k tíži žalobkyně, že Domov seniorů patrně nemá v pořádku veškeré záznamy a evidence o návštěvách, vycházkách a pobytech mimo zařízení u svých uživatelů (žalobkyně ani její opatrovnice nejsou odpovědné za vedení záznamů a ani k tomu nemají žádnou kompetenci), když veškeré návštěvy opatrovnice žalobkyně v Domově řádně hlásila. Toto právě chtěla opatrovnice žalobkyně v řízení prokazovat svědeckým výsledkem, který navrhovala, a který správní orgán prvního stupně jako bezdůvodný zamítl a žalovaný tento postup potvrdil. Pokud tedy správní orgány vyšly pouze a jen z potvrzení Domova seniorů, že žalobkyně z něj v roce 2010 nebyla pravidelně přepravována, je jejich rozhodnutí nesprávné a nezákonné, zvláště za situace, kdy se nevypořádaly absolutně s tím, proč vyhodnotily prohlášení opatrovnice jako nevěrohodné a jako důkazy neprokazující rozhodnou skutečnost, a proto k těmto podkladům nepřihlédly, když jediný argument, který správní orgán uvádí, je, že tato prohlášení byla v rozporu se záznamy z Domova seniorů. Proč ale záznamy z Domova seniorů jsou pro správní orgán důvěryhodné a rozhodující, již nebylo dostatečně vysvětleno a zdůvodněno. V řízení nebylo prokázáno, že by personál u Domova seniorů v Hranicích nebylo opuštění zařízení uživatelem hlášeno ani evidováno a pokud toto tvrzení vzal správní orgán za stěžejní podklad svého rozhodnutí, pak jeho rozhodnutí nemá oporu v provedeném dokazování, a to bylo vedeno mimo meze § 50 odst. 4 s. ř., protože se správní orgán nezabýval všemi skutečnostmi. Nesprávně byl aplikován § 36 vyhlášky č. 182/1991 Sb..

[2] Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že L. M., opatrovnice nesvéprávné žalobkyně V. M. (v té době umístěné v Domově seniorů Hranice na oddělení III - domov se zvláštním režimem), podala 19. 12. 2011 žádost o příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010. V souladu s § 38 zákona č. 329/2011 Sb. a podle vyhlášky č. 182/1991 Sb. přešla kompetence na

úřad práce (od 1. 1. 2012). Vzhledem k tomu, že opatrovnice nedoložila ve stanovené lhůtě skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku (opatrovníci doložený přehled úhrad zdravotní péče pojištěnce Všeobecné zdravotní pojišťovny neprokázal dopravu k lékaři mimo zařízení), úřad práce nepřiznal jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010. Po podání odvolání v rámci nového projednání věci úřad práce doplnil dokazování a zejména obstaral listinu o ustanovení opatrovníka. Z důvodu procesních vad řízení k odvolání žalobkyně byla věc nově projednána, kdy opět příspěvek nebyl přiznán. Žalobkyně měla možnost seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. K jednotlivým odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že k odvolací námitce o nezákonnosti pro nesprávné právní posouzení se žalovaný vyjádřil na straně 4 až 6 žalobou napadeného rozhodnutí, námitku nezákonnosti vyhodnotil žalovaný na straně 6 a 7 rozhodnutí, námitku k doručování vypořádalo ministerstvo na straně 7 až 9 rozhodnutí, námitku o porušení rovnosti na straně 9 rozhodnutí, k porušení třicetidenní lhůty se vyjádřil na straně 9 a následující rozhodnutí, k porušení mlčenlivosti oprávněnou úřední osobou na straně 9 a následující rozhodnutí, k nezákonnosti a podvodnosti podkladů, nevypořádání se s obsahy protokolů a vznesenými námitkami se ministerstvo vyjádřilo na straně 9 a následující rozhodnutí a s námitkou k jednotlivým návrhům žalobkyně na dokazování se žalovaný vypořádal na straně 11 rozhodnutí. Proč vyhodnotil žalovaný prohlášení žalobkyně a A. F. o datech přepravy oprávněné osoby jako nedůvěryhodné, je uvedeno na straně 11 a 13 rozhodnutí. Dokazování nebylo prováděno nad rámec stanovený speciálním zákonem či správním řádem, stav věci byl dostatečně prokázán tvrzeními a důkazy předloženými žalobkyní. Žalobkyně sice prohlašovala určité skutečnosti, ty však prokázány nebyly. Sdělení žalobkyně, že shromažďováním formací a materiálu bylo prováděno tak, aby příspěvek nemusel být přiznán, považoval žalovaný za ničím nepodloženou spekulaci, nelinvektivu, po téměř ročním projednávání věci (včetně několika výzev a odvolání) si úřad práce z důvodu nesoučinnosti žalobkyně vyžádal sdělení Domova seniorů Hranice. První sdělení o pravidelné (ne)přepravě oprávněné osoby bylo úřadu práce doručeno 9. 1. 2012 (přehled úhrad zdravotní péče VZP). První vyjádření k přepravě oprávněné osoby v roce 2010 mimo zařízení sociální péče z důvodu návštěvy lékaře bylo z Domova seniorů Hranice doručeno 26. 1. 2012. Další vyjádření bylo opatrovníci žalobkyně učiněno 13. 2. 2012 do protokolu bez bližší specifikace přepravování. Jestliže žalovaný v rozhodnutí v rámci popisu sledu událostí uvedl i nespolupráci žalobkyně, pak označení takové informace za lživou považuje ministerstvo za přinejmenším nepřipadné a rozhodně nikoliv v rozporu s obsahem správního spisu. Žalobkyně nepředložila ke svým tvrzením důkazy, pouze předložila svá prohlášení o datech, kdy mělo dojít k přepravě oprávněné osoby. Proč ministerstvo toto prohlášení žalobkyně neakceptovalo (nikoliv ignorovalo - naopak se jimi zabývalo a vyhodnotilo je), uvedlo v žalobou napadeném rozhodnutí. Žalovaný byl přesvědčen, že dokazování ve věci proběhlo v souladu se zákony, že shromážděné podklady byly řádně vyhodnoceny, bylo odůvodněno, z jakých důvodů nelze k prohlášením žalobkyně přihlídnout a z jakých důvodů je nepovažoval za vyvrácené. Námitku irelevance potvrzení Domova seniorů Hranice ministerstvo také nepřisvědčilo. Jak vyplynulo z potvrzení tohoto zařízení sociální

péče doručeného úřadu práce 21. 1. 2013, žalobkyně byla seznámena s pravidly pobytu oprávněné osoby zařízení a domácího řádu. Ze záznamu oddělení se zvláštním režimem je seznatelné, že zařízením byla evidována například i deseti- či patnáctiminutová návštěva opatrovníka na pokoji. Nikoliv však opuštění zařízení. Ve věci je zcela irrelevantní tvrzení, že žalobkyně byla či nebyla seznámena s řádem a pravidly danými zákonem o sociálních službách. Relevantní informací je, že zařízení v souladu s předpisy o sociálních službách vedlo záznamy a bylo schopno je doložit. Dle názoru ministerstva by ani důkaz provedený svědeckou výpovědí na věci ničeho neměnil, neboť stejné skutečnosti mohla žalobkyně uvést jako opatrovník oprávněné osoby, když se jedná o jednu a tutéž osobu.

[3] V replice žalobkyně uvedla, že byl porušen § 4 odst. 3 správního řádu, že samotná forma opatrování důkazů je nevěrohodná a v rozporu se správním řádem a provádění dokazování ve správním řízení, kdy nesprávné a rozporné se zákonem bylo již vlastní doručování prováděné mezi úřadem práce Domovem seniorů (osoba, která písemnosti za Domov seniorů přebírala, nebyla osobou oprávněnou k přebírání pošty, navíc písemnost zcela evidentně doputovala do Domova seniorů jakýmsi záhadným způsobem „z ruky do ruky“, neboť nešla přes podatelnu, ačkoliv dle žalobkyně Domov seniorů podatelnu má). V řízení o příspěvku není Domov seniorů účastníkem, není ani správním orgánem a jeho písemné výstupy nemají charakter veřejných listin. Pokud pak jde o odpověď Domova seniorů na dotaz úřadu práce, mimoto, že obsah odpovědi je nutno odmítnout co do věrohodnosti, nebyla paní K. kompetentní osobou vystupovat za Domov seniorů. Komunikace mezi úřadem práce a Domovem seniorů je obsahem správního spisu, když odpověď Domova seniorů byla správními orgány nesprávně vzata jako základ jejich správních rozhodnutí. Byl porušen § 7 správního řádu (rovnost účastníků), žádost byla podána v úplnosti, úřad nesplnil omezující kritérium, že nesmí podsouvat jiný význam, než sleduje zákonodárce (žádost žalobkyně, respektive její opatrovnice k odstranění rozporů k obsahu spisu je obsažena v protokole ze dne 3. 1. 2014 až 6. 1. 2014), správní orgán na ni nereagoval. Vyjádření žalovaného v odst. 3 na straně 5, kdy Domov seniorů tvrdí, že žalobkyně byla seznámena s pravidly pobytu oprávněné osoby v zařízení a s domácím řádem, je nepravdivé a je třeba ji odmítnout. V daném případě je nutno zkoumat, zda skutečně byla žalobkyně coby oprávněná osoba s pravidly pobytu oprávněné osoby seznámena a zda byla vzhledem ke svému zdravotnímu stavu schopna pravidla chápat, respektovat, případně zavázat tímto jiné osoby (rodinné příslušníky, známé, blízké, opatrovnici). Žalovaný také operuje tím, že žalobkyně s opatrovníkem Domov neopustila, avšak přeprava žalobkyně nijak nesouvisela s opatrovnictvím, toto mohla provádět jakákoliv osoba (i odlišná od opatrovníka). Žalobkyně navrhla, aby byli vyslechnuti svědci L. M. a A. F., kteří se mohou vyjádřit ke všem skutečnostem uváděným v žalobě a jejím doplnění. Vzhledem ke špatnému zdravotnímu stavu L. M. a nedostatku finančních prostředků navrhla žalobkyně, aby byla výpověď L. M. nahrazena jejím čestným prohlášením, které tato dodá do spisu, případně bude předloženo při jednání soudu.

[4] Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů a při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), tedy ke dni 7. 4. 2014.

[5] Ze správního spisu ve vztahu k souzené věci soud zjistil, že 19. 12. 2011 žalobkyně požádala o příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010. Přitom prohlásila, že 1× až 2× týdně žalobkyně používá vozidlo pro pravidelnou dopravu - pro pravidelnou dopravu zdravotně postižené osoby z ústavu domů, k vyřízení svých potřebných úředních záležitostí, jakož i zdravotních. Výzvou ze dne 22. 12. 2011 byla žalobkyně vyzvána, aby do osmi dnů doložila skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku na dávku, jako například kam a jak často byla zdravotně postižená osoba dopravována, což lze doložit například potvrzením lékaře, potvrzením DS Hranice atd. Žalobkyně doložila část vykázané zdravotní péče za rok 2010 přehledem úhrad zdravotní péče Všeobecné zdravotní pojišťovny. Na žádost úřadu práce sdělil Domov seniorů Hranice, že žalobkyně absolvovala všechna vyšetření u praktického lékaře, odborného psychiatra a praktické zubní lékařky v roce 2010 v jejich zařízení. Paní L. M. v roce 2010 žádný doprovod matce nezajišťovala. Žalobkyně byla vyrozuměna, že se může seznámit s podklady rozhodnutí, na to se opatrovnice žalobkyně dostavila a uvedla, že žalobkyně byla přepravena mimo areál DS Hranice. Opatrovnici byly předány kopie spisového materiálu. Při dalším jednání 21. 2. 2012 opatrovnice žalobkyně nahlédla do spisu a uvedla, že požadované doklady neodpovídají požadavkům dle zákona, postup úřadu práce byl v rozporu s § 3 správního řádu, úkony byly nadbytečné a dokazování nezákonné, došlo k průtahům v řízení. Došlo k porušení práva na svobodu volného pobytu a pohybu a k neoprávněnému nakládání s informacemi. Opatrovnice žalobkyně nikomu nedala souhlas, ani její matka a opatrovnice neví, jak může DS takové nepravdivé informace podávat, je to nezákonné. V odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku žalobkyně mimo uvedené námitky odkázala na svou žádost a na to, že úřad práce neunesl své důkazní břemeno a byl porušen veřejný zájem, narušena sociální práva. Pro porušení § 36 správního řádu bylo rozhodnutí o nepřiznání příspěvku zrušeno a věc vrácena k novému projednání. Do spisu byla doplněna listina o ustanovení opatrovníka. Proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku ze dne 21. 6. 2012 se žalobkyně odvolala s tím, že pracovnice Domova seniorů není oprávněna podávat žádné informace a byl porušen § 2 a 3 správního řádu, s podklady rozhodnutí nebyla žadatelka seznámena. Rozhodnutím žalovaného ze dne 9. 10. 2012 bylo odvoláním napadené rozhodnutí zrušeno, protože žalobkyni nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. K žádosti úřadu práce Domov seniorů Hranice 26. ledna 2012 sdělil, že žalobkyně nebyla v období od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2010 opatrovníci ani jinou osobu pravidelně jedenkrát až dvakrát týdně přepravována, například k lékařům nebo z Domova seniorů Hranice do místa trvalého bydliště a zpět a nebyla dopravována opatrovníci nebo jinou osobu za účelem obstarávání jejich potřebných osobních

věcí a záležitostí. Po vyrozumění opatrovnice žalobkyně, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí, se tato dostavila k jednání a žádala o vrácení přehledu úhrad zdravotní péče a jeho nevrácení považovala za porušení zákona. Dále byl porušen § 51 odst. 2 správního řádu, důkazy byly prováděny mimo ústní jednání. Žalobkyně vznesla námitky proti vedení spisu, do kterého nahlédla (spis byl veden v dvojím vyhotovení, a to v originále a v kopii). Spis je zmatečný a podle spisového přehledu není možné se orientovat. Žalobkyně požádala o nové nahlédnutí do spisu, již řádně vedeného. Podle protokolu o jednání 18. 12. 2012 uvedla data přepravy žalobkyně. Do protokolu o jednání 19. 12. 2012 žalobkyně uvedla k jednotlivým datům (na asi dvou stranách formátu A4) místa, kam byla žalobkyně přepravována. Žalobkyni bylo předáno vyjádření Domova seniorů. Dne 19. 12. 2012 dodala žalobkyně do spisu potvrzení A. F., že ve dny, které byly v potvrzení uvedeny, pomáhal s naložením a vyložením invalidního vozíku do osobního auta žalobkyně v souvislosti s její přepravou. Sdělením ze dne 19. 12. 2012 úřad práce sdělil žalobkyni, že vyžádal písemné sdělení Domova seniorů, a že se žalobkyně může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Usnesením ze dne 19. 12. 2012 úřad práce prodloužil lhůtu žalobkyni k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, avšak ve výroku neuvedl do kdy. V odůvodnění byla tato lhůta stanovena do 28. 12. 2012. Podle protokolu o jednání ze dne 27. 12. 2012 žalobkyně uvedla, že důkazy byly provedeny v rozporu s § 51 správního řádu a žádala, aby tento důkaz (písemnost č. j. OSVZ/24985/11) byl vyřazen ze spisu, (poznámka soudu: jednalo se o sdělení Domova seniorů, že žalobkyně nebyla z tohoto domova v roce 2010 přepravována). K žádosti úřadu práce sdělil Městský úřad Hranice, odbor dopravy dne 7. 1. 2013, že předmětné vozidlo je ve vlastnictví žalobkyně a je provozované. K žádosti úřadu práce sdělil Domov seniorů Hranice 7. 1. 2012 k jednotlivým datům tvrzeným žalobkyní, jak evidoval návštěvy a kterých osob, případně je neevidoval a zda proběhla přeprava ze zařízení. Ani v jednom případě nedošlo k přepravě žalobkyně z Domova seniorů. Žalobkyně byla vyrozuměna 24. 1. 2013 o tom, že se může vyjádřit k podkladům rozhodnutí. Opatrovnice žalobkyně se do protokolu o jednání 18. 2. 2013 vyjádřila, že k písemnosti už zaujala stanovisko v prosinci a písemnost ze dne 24. 1. 2013 je písemností nadbytečnou, bezdůvodnou a jen podkladem pro nevydání rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, šlo o šikanu v postupu úřadu práce, proto žalobkyně podala stížnost. K žádosti obdržela opatrovnice žalobkyně kopie spisu, které považovala po jejich vložení po 28. 12. 2012 za protiprávní. Do správního spisu byl vložen 20. 2. 2013 Domácí řád Domova seniorů Hranice. Rozhodnutím ze dne 7. 3. 2013 rozhodl úřad práce žalobkyni nepřiznat jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010. Žalovaný rozhodnutím ze dne 19. 11. 2013 odvoláním napadené rozhodnutí zrušil pro porušení § 36 odst. 3 a § 4 odst. 4 správního řádu. Vyrozměním ze dne 12. 12. 2013 bylo opatrovnici žalobkyně sděleno, že byly shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí a byla poučena podle § 36 odst. 3 správního řádu. Opatrovnice žalobkyně do protokolu 3. 1. 2014 uvedla, že *podle § 5 (snad § 5) správního řádu žádá, aby ze spisu byly odstraněny všechny neplatné, nezákonné podklady pro rozhodnutí, které si správní orgán protizákonně opatroval bez vědomí účastníka řízení a bez jeho souhlasu* a poukázala na § 50, § 51 ve spojení s § 6 odst. 2, § 5, § 7, § 2 a § 3 správního řádu. Žalobkyně namítala, že během dvou let nedošlo k vydání pravomocného rozhodnutí a podala

stížnost. Opatrovnice žalobkyně (L. M.) do protokolu 6. 1. 2014 uvedla, aby byl vyřešen rozpor v obsahu spisu a bylo stanoveno ústní jednání a dále, aby byla učiněna svědecká výpověď L. M., a aby dostávala dostatečné lhůty pro přípravu před úkonem. Sdělením ze dne 21. 1. 2014 úřad práce informoval žalobkyni, že se její žádosti o nařízení ústního jednání nevyhovuje a k žádosti o specifikaci postavení Domova seniorů Hranice v tomto řízení úřad práce uvedl, že Domov seniorů není účastníkem řízení, úřad práce si od něj v souladu s § 50 a § 51 správního řádu opatřoval podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že pro vydání rozhodnutí byly shromážděny dostatečné podklady. Rozhodnutím ze dne 23. 1. 2014 úřad práce nepřiznal jednorázový příspěvek na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2010. Úřad práce odkázal na zákon č. 100/1988 Sb., zejména § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/199 Sb. a konstatoval, že je zdravotní stav žalobkyně jako zákonná podmínka pro přiznání příspěvku byl splněn, avšak nebyla splněna podmínka pravidelné dopravy. V souladu s § 3 a § 50 správního řádu po sdělení dat přepravy žalobkyní ověřil toto tvrzení úřad práce u Domova seniorů Hranice. Ze sdělení Domova seniorů Hranice vyplynulo, že ani v jednom z uváděných dat žalobkyní tato nebyla z Domova seniorů Hranice přepravována. Úřad práce odkázal na Domácí řád Domova seniorů Hranice a na stanovený režim pobytu v domově, včetně režimu návštěv. Úřad práce vyhodnotil tvrzení žalobkyně o přepravě jako nevěrohodné, protože přeprava nebyla v jednotlivých dnech Domovem seniorů Hranice potvrzena, zaznamenána do evidence návštěv a vycházek mimo areál Domova seniorů Hranice v souladu s jeho Domácím řádem. Proto nebyla prokázána a splněna podmínka pravidelnosti dopravování pro přiznání příspěvku. Úřad práce popsal, kdy a jakým způsobem byla opatrovnice žalobkyně seznámena s podklady pro rozhodnutí. Opatrovnici žalobkyně bylo umožněno seznámit se s Domácím řádem Domova seniorů Hranice. Místo možnosti seznámení se s tímto podkladem požádala opatrovnice žalobkyně o odstranění podkladů ze spisové dokumentace a stanovení ústního jednání. Úřad práce se domníval, že i přesto je obsah Domácího řádu opatrovnici žalobkyně znám. Prokazatelně s ním byla 28. 3. 2013 seznámena v rámci řízení o přiznání příspěvku na provoz motorového vozidla pro kalendářní rok 2011. Úřad práce vyhodnotil, že svědecká výpověď opatrovnice žalobkyně nebyla pro řízení nezbytná, o čemž byla informována sdělením ze dne 23. 1. 2013. Úřad práce zopakoval sdělení k tomu, že Domov seniorů Hranice není účastníkem řízení a pouze od něj úřad opatřoval podle § 50 a § 51 správního řádu podklady pro rozhodnutí, to je informací důležitých pro řízení, a to na podporu a ověření prohlášení opatrovnice žalobkyně. K námitce s vymezením oprávněných úředních osob úřad práce uvedl, že ty jsou v souladu s § 15 s. ř. stanoveny v množném čísle a na úkonech souvisejících s řízením se vždy podílely jen úředně oprávněné osoby, které byly řádně uvedeny v aktuálním seznamu úředně oprávněných osob. Ke stížnosti na oprávněnou úřední osobu Ing. E. V. úřad práce uvedl, že stížnost je evidována ve zvláštním režimu a vedena mimo spisovou dokumentaci a bude jí na ni odpovězeno, nyní je v řešení.

[6] V odvolání žalobkyně namítala nesprávné právní posouzení, porušení § 3, provedení protiprávního důkazu, porušení LZSP, výklad zákonů v rozporu se

záměrem zákonodárce. Pokud žádá žadatel o příspěvek na provoz dopředu, neví četnost budoucích cest oprávněných osob. U žalobkyně postupuje úřad práce diskriminačně, protože požaduje jiné podklady ve věci žádosti oproti jiným. Úřad práce neoprávněně a bezdůvodně oslovil Domov seniorů, který není účastníkem řízení ani orgánem, který disponuje veřejnými listinami. Úřad práce požaduje od něj informace, které zasahují do osobního stavu, což je v rozporu se zákonem. Podklady rozhodnutí jsou nepravdivé a podvodné. V roce 2009 žalobkyně žádného opatrovníka neměla, žalobkyně se mohla a může volně pohybovat dle své vůle a potřeb a nemusí se nikoho dovolovat, co může a nemůže. V řízení nebyly dodrženy třicetidenní lhůty pro vyřízení žádosti. Domov seniorů nemá právo sdělovat informace o zdravotním stavu žalobkyně. Správní orgán se dopustil porušení mlčenlivosti. Rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s § 68 správního řádu. Opatrovník a svědkyně mají rozličné postavení v řízení. Speciální zákon má přednost před obecným, ten stanovuje, co se k žádosti dokládá. Nebyl respektován veřejný zájem daný zákonem č. 100/1988 Sb. Podle § 3 správního řádu úřad nesmí provádět nadbytečné důkazy, které nejsou nutné. Byla porušena zásada rychlosti hospodárnosti a materiální pravdy (písemnosti z Domova). Nesprávný úřední postup spočívá v tom, že úřad práce nad rámec zákonné nutnosti si sám obstarával nadbytečné nedůkazy, které jsou nepravdivé. Byl porušen § 6 správního řádu, dva roky nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí. Porušení zákona je dokazováno požadavkem dle výzvy, tj. potvrzení lékaře, Domova seniorů aj. Písemností z Domova seniorů byl porušen § 7 správního řádu, snahou úřadu bylo od počátku žádosti nevyhovět a vytvářet si k tomu podklady. Žádost byla podána úplně, byl porušen § 50 odst. 2 správního řádu. V řízení není jiný účastník žadatelka, Domov není správním orgánem disponujícím s veřejnými listinami, úřad práce porušil mlčenlivost, když ho oslovil. Domácí řád Domova seniorů nemůže být podkladem pro vydání rozhodnutí. Správní orgán neprokázal, jakým způsobem by měl být pro žalobkyni závazný, zda byla s řádem seznámena a kdy. Žalobkyně nikdy neuzavřela žádnou smlouvu s Domovem. Pro žalobkyni nemohla být nikdy tato listina právně závazná z důvodu jejího špatného zdravotního stavu. K nikomu jinému než obyvatelům Domova nelze řád vztahovat. Správní orgán se nevypořádal se všemi důkazními prostředky, jak doloženými, tak navrhanými. Právní argumentace úřadu je nedostatečná.

[7] Žalovaný odkázal v napadeném rozhodnutí na § 38 zákona č. 329/2011 Sb. a vyhlášku č. 182/1991 Sb. Správní orgán vycházel při rozhodování zejména z § 73, § 86 odst. 1, § 94 a § 97 a násl. zákona č. 100/1988 Sb. a § 36 vyhlášky č. 182/199 Sb., který citoval. Podmínka zdravotního stavu žalobkyně byla splněna. Další podmínkou nároku na dávku je, že motorové vozidlo bude využívat pro svou pravidelnou dopravu, anebo že bude využíváno pro jeho pravidelnou dopravu. Nárok na dávku vzniká dnem splnění podmínek stanovených zákonem, popřípadě prováděcími předpisy, podáním žádosti o přiznání nebo vyplacení dávky, rozhodnutím příslušného orgánu, přičemž nárok na výplatu dávky nebo její části zaniká uplynutím tří let ode dne, za který dávka nebo její část náleží. V právních předpisech není přesně definováno jakými důkazními prostředky, podklady se prokazuje podmínka pravidelného

dopravování a je tak povinností správního orgánu podle § 3 správního řádu zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu, který je nezbytný pro soulad úkonu s požadavky uvedenými v právních předpisech. Podle § 50 správního řádu správní orgán opatřil podklady k vydání rozhodnutí, přičemž účastník řízení je povinen při opatrování podkladů poskytovat správnímu orgánu veškerou potřebnou součinnost. Pokud zákon nestanoví, že některý z podkladů je pro správní orgán závazný, správní orgán hodnotí podklady, zejména důkazy, podle své úvahy; přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Pokud žadatel žádá v průběhu kalendářního roku o příspěvek dopředu, má povinnost následně hlásit veškeré změny, rozhodující skutečnosti pro trvání nároku na dávku, její výši a výplatu; v případě nesplnění nároku na dávku v průběhu roku může být požadováno vrácení dávky nebo její části, k čemuž se předem žadatel písemně zavazuje, bez tohoto závazku není možné příspěvek na provoz motorového vozidla přiznat. V rámci zákonem daných podmínek (kontrolních mechanismů) měl možnost správní orgán zjišťovat a ověřovat plnění podmínek nároku na dávku a její výplatu a v obdobných případech tak i činil. V daném řízení se o tento případ nejedná. V případě, že žádost opatrovnice žalobkyně uplatnila v prosinci 2011 zpětně za kalendářní rok 2010, musela předpokládat, že musí a mohla nárok na tuto dávku prokázat, respektive prokázat používání motorového vozidla, na které je požadován příspěvek. Povinností správního orgánu i veřejným zájmem je řádně doložit nárok sociální péče a její poskytnutí a výplatu ze státních prostředků. Zvláštní právní předpis nestanovuje náležitosti žádosti na dávku sociální péče. Uvedené postupy byly aplikovány ve smyslu citovaných ustanovení. Byla-li opatrovnice žalobkyně vyzvána, aby osvědčila skutečnosti rozhodné pro přiznání nároku na dávku, její výši nebo výplatu, je povinna výzvě vyhovět. Opatrovnice na to byla upozorněna, poučena, jaké podklady správní orgán považuje za prokazující pravidelnou dopravu a opatrovnice je sama mohla doložit. Přitom doložila nejdříve doklad z Všeobecné zdravotní pojišťovny - přehled úhrad zdravotní péče o provedených zdravotních výkonech za rok 2010 u žalobkyně, přestože musela a mohla vědět, že lékařská péče byla zajišťována uvedeným lékaři, kteří do zařízení docházejí nebo mají ordinaci přímo v tomto zařízení. Tento doklad nelze považovat za dostačující k prokázání, že byla žalobkyně dopravována. Opatrovnice byla rovněž poučena v případě neprokázání pravidelné dopravy o nepřiznání příspěvku. Nakonec si podklady pro rozhodnutí a důkazy opatřil správní orgán v souladu s § 50 správního řádu. Tvrzení opatrovnice žalobkyně, že opatrovník byl žalobkyni ustanoven až v roce 2011 a v roce 2009 proto nemohla podat žádost o příspěvek, žalovaný nerozporoval, stejně jako povinnosti opatrovnice. Vyhláška č. 149/1988 Sb. účinná do 31. 12. 2011 pamatovala i na případy, kdy za občany, kteří vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nemohou sami podat žádost o dávku nebo službu sociální péče, mohli s jejich souhlasem na základě potvrzení lékaře o zdravotním stavu podat jejich rodinní příslušníci (§ 157) anebo mohl být ustanoven opatrovník pro dané řízení v souladu se správním řádem. Žádost mohl uplatnit nejen vlastník motorového vozidla, ale i jeho provozovatel. Z argumentace opatrovnice, že žalobkyně již v roce 2008 trpěla špatným zdravotním stavem, lze dovodit, že žalobkyně se tedy nemohla sama dopravovat a používat motorové vozidlo pro svou dopravu. Údaj uvedený v žádosti v roce 2011 nemohl tak

korespondovat s danou podmínkou. K námitce porušení § 3 správního řádu a Listiny základních práv a svobod žalovaný uvedl, že Listina odkazuje v podrobnostech a provedení na zvláštní zákon, který neupravuje způsob dokazování pravidelné dopravy ani postup při uplatnění nároku na dávku před podáním žádosti, a proto správní orgán postupuje podle správního řádu. Postup v dané věci odpovídal okolnostem daného případu a bylo postupováno jako při skutkově shodných nebo podobných případech a v souladu s veřejným zájmem a § 2 a 3 správního řádu. Správní orgán byl podle § 50 odst. 4 správního řádu povinen pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Z toho vyplývá, že správní orgán byl oprávněn vyžádat si informace týkající se přepravy těžce zdravotně postižené osoby ve sledovaném období od Domova seniorů v Hranicích, který zabezpečoval služby a péči o žalobkyni umístěnou na oddělení se zvláštním režimem a jednal tak v zájmu žalobkyně. Opatrovnice žalobkyně poněkud opomíjí skutečnost, že jako opatrovník žalobkyně doložila na výzvu správního orgánu k prokázání, že žalobkyně byla dopravována, nejprve část vykázané zdravotní péče za rok 2010, který tuto skutečnost jednoznačně nemohl prokázat a vznikly tak pochybnosti, které se nakonec ukázaly být důvodnými, neboť dle zjištění žalobkyně všechna uvedená vyšetření absolvovala v zařízení Domova. Rovněž další doložená hlášení nebyla průkazná, respektive nebyla podložena způsobem, který by prokazoval, že žalobkyně byla přepravována mimo zařízení, a proto musel úřad práce tyto skutečnosti doplnit, došetřit. Pokud by bylo prokázáno, že žalovaná byla mimo Domov dopravována, potvrzení by v tomto smyslu vyznělo a úřad práce by mohl rozhodnout o přiznání příspěvku. Úřad práce vyžadoval potvrzení Domova seniorů za účelem doložení potřebných skutečností pro vznik nároku na dávku a nelze to považovat za porušení práv účastníka řízení či informace zasahující do osobního stavu ani za porušení mlčenlivosti, protože Domovu seniorů byly poskytnuty pouze údaje potřebné pro konkrétní činnost správního orgánu. Opatrovnice neuvedla konkrétní písemnost ani konkrétní skutečnosti, či informace ze správního spisu, které dle opatrovnice zasahují do osobního stavu žalobkyně, a které oprávněná úřední osoba neoprávněně sděluje Domovu (nebyly sdělovány žádné diagnózy, postižení a obecně zdravotní stav žalobkyně a potíže s ním související jsou známy úřadu práce i Domovu seniorů). K námitce, že v roce 2009 neexistovala osoba se jménem L. M., žalovaný uvedl, že se k ní nemůže vyjádřit, neboť nelze dovodit, co má opatrovnice konkrétně na mysli. Žalovaný nepřisvědčil tvrzení opatrovnice, že se žalobkyně v roce 2009 ani v roce 2010 mohla i může volně pohybovat podle své vůle a potřeb a nemusí se nikoho dovolovat, co může a nemůže. Správnímu orgánu bylo z úřední činnosti známo, že žalobkyně byla od dubna 2009 umístěna na oddělení se zvláštním režimem v Domově seniorů Hranice, to znamená, že neměla přiměřené duševní (tělesné) kompetence ke zvládání základních životních potřeb. Je obecně známo, že tato zařízení sociální péče (oddělení se zvláštním režimem) poskytují sociální služby občanům trpícím různou formou demence, a to ve směru zajišťování jejich potřebných osobních věcí a záležitostí, včetně zajišťování lékařské péče smluvními lékaři, kteří do zařízení docházejí nebo mají ordinaci přímo v tomto zařízení. S ohledem na zdravotní stav klientů je v Domácím řádu upravena forma pobytu s přiměřenými opatřeními k zabezpečení specifických potřeb tak, aby nedocházelo k ohrožení jejich zdraví, eventuálně života. Je

upraven režim týkající se opuštění oddělení, zařízení, návštěv - při vycházkách doprovází uživatele personál, odchází-li uživatel mimo zařízení s rodinným příslušníkem, musí se vždy hlásit službu konající sestře; návštěvy jsou povinny se při vstupu do zařízení zapsat na vrátnici a při odchodu opět odepsat a o tomto jsou vedeny záznamy. O tyto skutečnosti se musel správní orgán zajímat s ohledem na námitky opatrovnice, který zpochybňoval potvrzení Domova, že žalobkyně nebyla dopravována mimo zařízení. Vyžádání potvrzení od odboru dopravy Městského úřadu Hranice bylo ze strany úřadu práce odůvodněné, potvrdilo skutečnost, že motorové vozidlo bylo v roce 2010 provozuschopné, což z údajů uvedených v žádosti podané v roce 2011 jednoznačně nevyplynulo. Doklad Všeobecné zdravotní pojišťovny o přehledu úhrad zdravotní péče u žalobkyně nepovažoval správní orgán za dostačující k prokázání, že byla žalobkyně dopravována. Je obecně známo, že zařízení sociální péče poskytují sociální služby, včetně lékařské péče smluvními lékaři, kteří do zařízení docházejí nebo mají ordinaci přímo v tomto zařízení, proto vznikly důvodné pochybnosti a úřad požádal Domov seniorů o potvrzení skutečností uvedených v tomto podkladu. Úřad práce opakovaně umožnil žalobkyni označit důkazy na podporu svých tvrzení, svá tvrzení doložit a v souladu s § 2, § 3, § 50 a 52 správního řádu, správní orgán vyžádal informace týkající se přepravy těžce zdravotně postižené žalobkyně ve sledovaném období od Domova seniorů v Hranicích. Pokud by bylo Domovem seniorů potvrzeno, že žalobkyně byla dopravována mimo areál, úřad práce by rozhodl o přiznání příspěvku tak, jak bylo postupováno v obdobných případech. Jelikož nebylo na základě potvrzení Domova seniorů prokázáno, že žalobkyně byla svou dcerou L. M. ani jinou osobou dopravována mimo zařízení Domova, úřad práce opakovaně dal opatrovnici žalobkyně možnost seznámit se s těmito podklady, vyjádřit stanovisko a vyzval ji k doložení rozhodných skutečností a podkladů nezbytných pro rozhodnutí ve věci. Opatrovnice pak překvapivě doložila vlastní prohlášení s konkrétními daty a prohlášení jiné osoby o pravidelné přepravě žalobkyně a požadovala, aby potvrzení Domova seniorů byla ze spisové dokumentace vyřazená jako nezákonná a podvodná a později namítala, že správní orgán v nich obsažené skutečnosti neprokázal. Naopak opatrovnice svá tvrzení nepodpořila žádnými důkazy, doložit (specifikovat) je odmítla. Správní orgán prohlášení opatrovnice vyhodnotil jako důkaz neprokazující rozhodnou skutečnost - pravidelnou přepravu žalobkyně, jelikož tato prohlášení a v nich uvedená data, která měla prokázat, že žalobkyně byla pravidelně přepravována motorovým vozidlem, na které byl požadován příspěvek, byla v rozporu se záznamy z Domova seniorů o návštěvách, vycházkách a pobytu žalobkyně mimo zařízení a vznikly tak důvodné pochybnosti. Správnímu orgánu nebyly předloženy podklady prokazující pravidelnou přepravu žalobkyně. Argumentace žalobkyně, že nebyla schopna vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podat žádost, neměla ustanoveného opatrovníka a zároveň opomíjí prohlášení uváděná v žádosti, dokládá část vykázané zdravotní péče, přestože všechna vyšetření u lékařů žalobkyně absolvovala v uvedeném zařízení, jsou v rozporu s prohlášením o přepravování žalobkyně, které žalobkyně nechce blíže specifikovat a nakonec požaduje odstranění určitých podkladů ze spisu. Po dobu přerušení řízení neběží lhůty pro řízení a zákonná lhůta se tak přiměřeně prodlužuje. Nelze přičíst k tíži správnímu orgánu, když si opatrovnice vyzvedává

doporučené zásilky v poslední den úložní lhůty, anebo si je nevyzvedává vůbec. Správní orgán nepřipustil prohlášení opatrovnice, jelikož neprokázala, že žalobkyně byla pravidelně přepravována, k tomuto podkladu nepřihlédl a ani nevyhověl žádostem o odstranění podkladů doložených správním orgánem v rámci rozhodování. Skutečnosti, které vedly k těmto závěrům, správní orgán I. stupně dostatečně odůvodnil v odůvodnění rozhodnutí, v protokolech nebo ve sděleních. Komunikaci mezi správním orgánem a Domovem seniorů nelze považovat za porušení mlčenlivosti a naopak, neboť byly informace poskytnuty pouze v rozsahu potřebném pro konkrétní činnost správního orgánu a nebyly sděleny údaje, které by nemohly být oběma stranám známy, konkrétní informace o zdravotním stavu žalobkyně nebyly sdělovány a obecněji zdravotní stav a potíže s ním související jsou známy úřadu práce i Domovu seniorů. L. M. zcela opomíjí svou funkci opatrovnice danou jí soudem. Podle pravomocného usnesení Okresního soudu je opatrovnice oprávněna a povinna zastupovat opatrovanku při všech právních úkonech, neboť žalobkyně pozbyla v plném rozsahu procesní způsobilost, jelikož byla rozsudkem soudu zbavena způsobilosti k právním úkonům a tento stav byl i v době podání žádosti. Opatrovnice opakovaně požaduje zpřesnění vyjadřování v rozhodnutí ve směru k žalobkyni a přitom je sama oprávněna činit jednotlivé úkony ve správním řízení za ni. Ohledně nenařízení ústního jednání k žádosti opatrovnice žalobkyně se žalovaný ztotožnil s právním názorem správního orgánu I. stupně, protože opatrovnici v řízení byla opakovaně dána možnost být seznámena s podklady rozhodnutí a hájit práva žalobkyně, doložit důkazy a nebylo třeba využít důkazního prostředku - svědecké výpovědi osoby totožné s opatrovnici, neboť tento postup by postrádal smysl. Podle žalovaného v dosavadním řízení s praktickou jistotou byla vyvrácena uváděná nepravdivost důkazů zjištěných správním orgánem, neboť doložené údaje Domova seniorů, že žalobkyně nebyla, respektive nemohla být mimo zařízení dopravována, vycházely z jejich evidence, kterou má povinnost toto zařízení vést podle zákona č. 108/2006 Sb., potažmo z pravidel uvedených v Domácím řádu. Řada dat uvedená v prohlášeních opatrovnice v prosinci 2012 (podrobně rozepsáno v napadeném rozhodnutí) nekorespondovala se záznamy zařízení v tom smyslu, že nebyla v konkrétním dni evidována návštěva vůbec nebo nebyla hlášena přeprava mimo zařízení. Nelze tedy přičíst k tíži správnímu orgánu potažmo Domovu seniorů porušení či porušování pravidel daných Domácím řádem opatrovnici či jinými osobami (návštěvami) rovněž tak, že opatrovnici doložené potvrzení VZP neprokazuje dopravu žalobkyně k lékařům ani to, že potvrzení v určitých datech nekorespondují s prohlášením opatrovnice, eventuálně jiné osoby. Nelze tak považovat úřadem práce získané skutečnosti za nepravdivé a podvodné, jak uvádí opatrovnice. Zdravotní péči zajišťovalo zmíněné zařízení a při vstupu do zařízení je povinností návštěvy se zapsat na vrátnici a při odchodu opět odepsat a odchází-li s obyvatelkou mimo zařízení (Domov se zvláštním režimem), musí se vždy hlásit službu konající sestře. Opatrovnice označuje zjištění správního orgánu za nepravdivá a podvodná, avšak bez konkrétních indicií a sama k vlastnímu hlášení nepodložila žádnými důkazy. Opatrovnice pomíjí zásadní skutečnost, že žalobkyně vzhledem ke svému zdravotnímu stavu se nemohla sama dopravovat a používat motorové vozidlo pro svou dopravu a nemohla být ani provozovatelem motorového vozidla. A žalobkyně

byla řadu let umístěna v Domově seniorů a pravidelnost dopravy si mohla vyžádat i opatrovnice, ale neučinila tak. Údaje si zjistil úřad práce sám, neboť se jednalo o příspěvkovou organizaci zřízenou Městským úřadem Hranice v souladu s § 50 správního řádu a § 73 zákona o sociálním zabezpečení. Prohlášení opatrovnice o datech přepravy nebyly ničím podloženy a doložená sdělení Domova seniorů zpochybnila prohlášení opatrovnice, přičemž tato sdělení jsou opřena o evidenci, kterou toto zařízení vedlo a měl povinnost vést ze zákona a následně o pravidla zakotvená v Domácím řádu. Nemohlo být porušeno ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu, neboť žádost nebyla podána na zákonem předepsaném tiskopise a byla vytvořena volnou formou. Bylo na správním orgánu a jeho správním uvážení, které podklady bude správní orgán požadovat, a které považuje za prokazující podmínky pro přiznání a výplatu dávky. Ani přehled péče žalobkyně od VZP, ani ostatní získané podklady nepodporuje tvrzení opatrovnice, byly získány v souladu s právními předpisy a postup odpovídal okolnostem daného případu. Bylo postupováno a rozhodováno stejně jako u skutkově shodných nebo podobných případů. V řízení zastupovala žalobkyni její dcera - opatrovnice. Účelem řízení nebylo zkoumat, zda byla s žalobkyní uzavřena smlouva s Domovem seniorů a zda byla s Domácím řádem seznámena. Domácí řád je vytvořen v souladu se zákonem o sociálních službách a upravuje vzájemné vztahy v zařízení a určuje denní režim. Pravidla jsou určena nejen pro uživatele, ale i návštěvy. Pomoc a dohled odpovídající zdravotnímu stavu uživatele přebírá personál a při opuštění oddělení je zodpovědný za dodržování pravidel a bezpečnosti osoby zejména opatrovník, popřípadě jiný rodinný příslušník. Každý občan je povinen v zařízení dodržovat v příslušném rozsahu pravidla Domácího řádu, popřípadě vnitřní směrnice. Domácí řád je volně dostupný a vyvěšeny na chodbě zařízení a každý má možnost se s ním seznámit. Stěžejním podkladem pro rozhodnutí ve věci bylo zjištění, zda účastník řízení byl pravidelně dopravován mimo zařízení a nikoliv Domácí řád, jak namítala v odvolání opatrovnice. O jeho znění se správní orgán opřel, aby vyvrátil opakované výše uvedené námitky opatrovnice a podpořil tvrzení, že nebylo prokázáno pravidelné dopravování žalobkyně, neboť personálu nebylo opuštění zařízení žalobkyně hlášeno ani evidováno. V rozhodnutí je podrobně rozepsáno, ve kterém konkrétním dni nebyla evidována návštěva, respektive přítomnost jiné osoby vůbec nebo nebyla hlášena přeprava mimo zařízení v porovnání s daty uvedených v prohlášeních opatrovnice žalobkyně. Potvrzení VZP o výkonech lékařské péče ani prohlášení opatrovnice a jiné osoby neprokázali, že žalobkyně byla přepravována mimo zařízení, kde pobývala. Proto k nim nemohl správní orgán přihlídnout a nevyhověl ani žádosti o odstranění podkladů doložených správním orgánem v rámci rozhodování.

[8] Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

[9] Námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů k použité právní úpravě neshledal soud důvodnou. Správní orgány I. a II. stupně a potažmo rozhodnutí obou těchto orgánů coby jeden přezkoumávaný celek, se vypořádaly se všemi vznesenými námitkami. K otázce nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí z hlediska nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí se vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. ve svém rozsudku ze dne 4. 12. 2003, sp. zn. 2 Ads 58/2003

(všechna rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz), takto: „*Za nesrozumitelné lze obecně považovat takové soudní rozhodnutí, jehož výrok je vnitřně rozporný, kdy nelze zjistit, zda soud žalobu zamítl nebo o ní odmítl rozhodnout, případy, kdy nelze seznat co je výrok a co odůvodnění, dále rozhodnutí, z něhož není patrné, které osoby jsou jeho adresátem, rozhodnutí s nevhodnou formulací výroku, která má za následek, že rozhodnutí nikoho nezavazuje apod. Nedostatkem důvodů pak nelze rozumět dílčí nedostatky odůvodnění soudního rozhodnutí, ale pouze nedostatek důvodů skutkových. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí soudu zrušit pro nepřezkoumatelnost, budou takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny.*“ O žádnou z těchto situací se však v souzené věci nejednalo.

[10] Podle § 38 zákona č. 329/2011 Sb., *řízení o peněžitých dávkách sociální péče a mimořádných výhodách podle vyhlášky č. 182/1991 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, zahájená a pravomocně neskončená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona pověřenými obecními úřady, obecními úřady obcí s rozšířenou působností a orgány Ministerstva obrany, které jsou příslušné k rozhodování o dávkách důchodového pojištění vojáků z povolání, dokončí krajské pobočky Úřadu práce podle předpisů účinných do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.* Řízení v dané věci bylo zahájeno podáním žádosti 19. 12. 2011. Do 31. 12. 2011 na rozhodování ve věcech příspěvků na provoz motorového vozidla správní orgány aplikovaly § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb., kterou se provádí zákon o sociálním zabezpečení a zákon České národní rady o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení, v návaznosti na zákon č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, zejména jeho § 177 odst. 4 zákona č. 100/1988 Sb., ve znění účinném do 31. 7. 1991, a dále podle § 73 odst. 6 písm. a) a § 86 odst. 1 téhož zákona ve znění účinném do 31. 12. 2011, které zakládají právo na věcné dávky v rámci sociální péče. Zákon č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, v § 34 písm. b) stanoví, že okresní úřady v rámci péče o těžce zdravotně postižené občany rozhodují o poskytování příspěvků na koupi, na celkovou opravu a na provoz motorového vozidla a na úhradu pojistného. Tento zákon obsahuje v § 58 písm. a) zmocnění pro Ministerstvo práce a sociálních věcí stanovit vyhláškou podrobnosti o poskytování dávek a služeb sociální péče. Podrobná úprava péče o těžce zdravotně postižené občany byla provedena vyhláškou č. 182/1991 Sb. Správní orgány správně vybraly právní normy, které aplikovaly na zjištěný skutkový stav.

[11] K námitce žalobkyně, že splnila podmínky pro přiznání příspěvku podle § 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb., soud konstatuje, že se žalobkyně mylí. Podle 36 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 182/1991 Sb. *příspěvek na provoz motorového vozidla se poskytne na období kalendářního roku občanu, který je vlastníkem nebo provozovatelem motorového vozidla, jehož zdravotní postižení odůvodňuje přiznání mimořádných výhod pro těžce zdravotně postižené občany II. nebo III. stupně, s výjimkou postižených úplnou nebo praktickou hluchotou, a který*

bude používat toto motorové vozidlo pro svou pravidelnou dopravu. V souzené věci byla sporná otázka výkladu neurčitého právního pojmu *používání pro pravidelnou dopravu*. Žalobkyně byla ve správním řízení opakovaně vyzývána k tomu, aby pravidelnou dopravu žalobkyně, která pobývala v Domově seniorů, doložila. Poté, co ani po opakovaných výzvách žalobkyně tyto skutečnosti nedoložila, vyzval úřad práce Domov seniorů ke sdělení, zda byla žalobkyně v roce 2010 pravidelně dopravována a z poskytnutého sdělení zjistil, že tomu tak nebylo. Po sdělení konkrétních dat žalobkyní dopravu v těchto dnech ověřoval úřad práce u Domova seniorů opětovně. Domov seniorů sdělil, že v těchto konkrétních datech žalobkyně přepravována ani v jednom případě nebyla a doložila Domovní řád Domova seniorů. Žalobkyně byla vyzvána k možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, toho (prostřednictvím opatrovnice) využila a vnesla k nim pouze námitky, avšak konkrétně k jednotlivým datům již ničeho netvrdila ani nic nedoložila či nenavrhl další dokazování. Za tohoto stavu dokazování správně správní orgány vyvodily, že žalobkyně podmínku pravidelné dopravy nesplnila. Žalobkyně nedoložila relevantní lékařské zprávy ani potvrzení Domova seniorů, jak příkladmo uvedl v opakovaných výzvách úřad práce, ani jiné důkazy (např. doklady o návštěvě kupř. zařízení poskytujících služby atd.). Z důkazů shromážděných ve spise nebylo možné dospět k jinému skutkovému závěru. Nebyl tak porušen § 3 ani § 50 a násl. správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb. ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí).

[12] I námitka, že správní orgán protiprávně doplnil dokazování, je nedůvodná, protože úřad práce vyžádal sdělení Domova seniorů poté, co žalobkyně na výzvu požadované skutečnosti vůbec nepředložila a neposkytla tak povinnou součinnost podle § 50 odst. 2 správního řádu. Přitom rovněž podle § 106 odst. 2 část věty před středníkem zákona č. 100/1988 Sb. *byl-li oprávněný nebo jiný příjemce vyzván orgánem sociálního zabezpečení, aby osvědčil skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, její výši nebo výplatu, je povinen výzvě vyhovět, a to ve lhůtě do osmi dnů ode dne doručení výzvy, neurčil-li orgán sociálního zabezpečení delší lhůtu.* To však žalobkyně neučinila.

[13] Povinnost mlčenlivosti ukládá oprávněným úředním osobám § 15 odst. 1 správního řádu. Výzvou ke sdělení skutečností Domovu seniorů úřad práce mlčenlivost neporušil, naopak byl v dané situaci povinen postupovat podle § 51 odst. 2 správního řádu, podle kterého *k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.* Pořízení důkazu sdělením Domova seniorů na výzvu je v souladu s citovaným ustanovením, věta druhá citovaného ustanovení poskytuje toliko demonstrativní, nikoli taxativní a úplný výčet přípustných důkazních prostředků. Ostatně, žalobkyně vůbec neuvádí, v rozporu s kterým ustanovením bylo pořízení tohoto důkazního prostředku.

[14] Podle § 50 odst. 2 správního řádu *účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.* Žalobkyně důkazy na

podporu svých tvrzení neoznačila a navíc konkrétní data přepravy žalobkyně uvedla až poté, co získal o přepravě důkaz úřad práce sám dotazem u Domova seniorů.

[15] Žalobkyně se mýlí, když tvrdí, že ji úřad práce neinformoval o doplnění dokazování a neseznámil ji s Domácím řádem Domova seniorů. Žalobkyně byla vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí výzvou ze dne 12. 12. 2013 a dne 3. a 6. 1. 2014 se dostavila na úřad práce a proběhlo zde v její přítomnosti jednání, a doplnění dokazování, ke kterému se žalobkyně výslovně vyjádřila, jak se podává ze správního spisu. Žalobkyně byla seznámena s Domácím řádem Domova seniorů jak při podpisu smlouvy v roce 2009, tak při návštěvách tohoto zařízení, jak je správním orgánům i soudu známo z předchozích řízení ve věcech příspěvku na péči žalobkyně a o příspěvcích na provoz motorového vozidla za léta 2009 a 2011 (srov. níže citované spisové značky zdejšího soudu).

[16] Námitky, že Domácí řád Domova seniorů nelze přičítat k tíži žalobkyně, a že řádem nejsou vázáni opatrovnice žalobkyně ani osoby zúčastněné na řízení, je lichá. Žalobkyně byla seznámena s Domácím řádem Domova seniorů 28. 3. 2013 (v řízení o příspěvku za rok 2010). Domácí řád byl použit na podporu tvrzení Domova seniorů a argumentace správních orgánů. Domácí řád Domova seniorů má charakter buďto součástí smluv, příp. opatření obecné povahy (podle způsobu uzavření smlouvy a zveřejnění Domácího řádu), vztahuje se na všechny „uživatelé“ Domova, jak je uvedeno v samém závěru tohoto řádu. V úvodu řádu je uvedeno, že se jím určuje mj. denní režim v Domově seniorů. Opatření obecné povahy je závazné pro neurčitý okruh osob, které do domova vstupují, a je dle vyjádření žalovaného přístupný všem osobám vstupujícím do Domova seniorů. Soudu je rovněž známo z jeho úřední činnosti (např. sp. zn. 72 Ad 25/2014, 73 Ad 25/2013, ve věcech žalobkyně), že žalobkyně jakožto opatrovnice měla uzavřenou s Domovem seniorů smlouvu o ubytování své maminky, tudíž jí Domácí řád musel, příp. mohl a měl být znám, neboť opatrovnice za maminkou do Domova seniorů docházela (*„Smlouva o poskytnutí sociální služby v Domově seniorů Hranice“* ze dne 1. 5. 2009). Proto je také neopodstatněná námitka, že osoby zúčastněné na řízení nejsou řádem nijak vázány a že jde o pouhý interní dokument Domova seniorů. Podstatné je to, že žalobkyně byla umístěna na oddělení se zvláštním režimem podle § 50 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, což bylo osobám zúčastněným na řízení známo. Podle citovaného ustanovení (ve znění účinném do 31. 12. 2013) *v domovech se zvláštním režimem se poskytují pobytové služby osobám, které mají sníženou soběstačnost z důvodu chronického duševního onemocnění nebo závislosti na návykových látkách, a osobám se stařeckou, Alzheimerovou demencí a ostatními typy demencí, které mají sníženou soběstačnost z důvodu těchto onemocnění, jejichž situace vyžaduje pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby. Režim v těchto zařízeních při poskytování sociálních služeb je přizpůsoben specifickým potřebám těchto osob.* Pozornosti četných zaměstnanců Domova seniorů tak stěží mohl uniknout odchod, resp. odjezd žalobkyně s doprovodem v žalobkyní uváděném počtu případů. Doložení konkrétních dat žalobkyní poté, co Domov seniorů úřadu práce sdělil, že žalobkyně nebyla v rozhodném období přepravována, vzbudilo oprávněně v úřadu práce pochybnosti o dosavadním zjištění skutkového stavu a byl proto povinna dokazování dále provádět a důkazní prostředky pro něj získávat; jinak by

nedostál své povinnosti podle § 3 a § 50 a násl. správního řádu. Vyhodnocení důkazů vyplývajících ze sdělení Domova seniorů coby důvěryhodných soud shodně s žalovaným aproboval, neboť zaměstnanci Domova seniorů nemají žádný důvod a zájem podávat tvrzení v rozporu se skutečností, nadto by záznamy musely být prováděny nepravdivě v mnoha případech a mnoha různými zaměstnanci. Žalobkyně nijak jejich tvrzení relevantním způsobem nezpochybnila. Aplikace § 50 odst. 3 správního řádu, podle kterého *správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena*, naopak také znamená, že kdyby žalobkyně uvedla méně dat (kratší období), než které byla skutečně přepravována, bylo by povinností správního orgánu z úřední povinnosti (aniž by to žalobkyně navrhovala), zjistit tato další data (období) a zahrnout je do dokazování a rozhodnutí, i když jde o řízení o žádosti ve věci nepřiznání jednorázového příspěvku na provoz motorového vozidla na kalendářní rok 2009.

[17] Jako mylnou shledal soud námitku, že správní orgán se nepokusil o smírné odstranění rozporů. Žalobkyně byla jediným účastníkem řízení, proto nebyla aplikace § 5 správního řádu na místě. Pokud jde o rozpory mezi tvrzeními žalobkyně a Domova seniorů, úřad práce vyzval žalobkyni opakovaně k prokázání tvrzených skutečností, řádně žalobkyni poučil a seznámil ji se všemi podklady rozhodnutí, jak bylo specifikováno výše. Řízení probíhalo od 19. 12. 2011 do 7. 4. 2014 a za tuto dobu byla žalobkyně vyrozuměna a poučena opakovaně mnoha rozhodnutími, výzvami a ústně při jednáních, jak se podává ze správního spisu, z nějž soud citoval výše. Současně v jednotlivých rozhodnutích byl žalobkyni podrobně vysvětlen postup, právní úprava i rozhodnutí správních úřadů.

[18] K návrhu na výslech svědků soud uzavírá, že za daného procesního stavu a zjištění skutkového stavu správními orgány by byl výslech svědků nadbytečný. Žalobkyně nevnesla do věci pochybnosti takové důvodnosti, aby bylo na místě pokračovat v dokazování. Výpovědi opatrovnice žalobkyně byly v rozporu s provedeným dokazováním listinami a opatrovnice nenavrhla ve správním ani soudní řízení takové důkazy, které by mohly prokázané skutečnosti vyvrátit nebo zpochybnit důvěryhodným způsobem (tj. zejména poskytnutí relevantního odůvodnění či indicií o nevěrohodnosti provedených důkazů).

[19] K obecným námitkám (námitka diskriminace, porušení základních práv a svobod) soud konstatuje, že podle setrvalé judikatury správních soudů jsou jak správní orgány, tak soudy povinny vypořádat se s konkrétními námitkami, s námitkami konkrétního porušení právních předpisů, nesprávného výpočtu, konkrétních důvodů nesprávného zjištění skutkového stavu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 As 13/2007 - 100, nebo ze dne 13. 4. 2004, čj. 3 Azs 18/2004 - 37). Nebyl porušen ani § 2 odst. 2 správního řádu, neboť správní orgány postupovaly v řízení v rámci svých pravomocí. Lichá je námitka porušení § 2 odst. 4 správního řádu – správní orgán pečlivě a řádně dbal na soulad přijatého řešení s veřejným zájmem a okolnostmi daného případu, řešení se

shodovalo nejméně s tím, které bylo předmětem přezkumu zdejšího soudu pod sp. zn. 72 Ad 4/2014 ve věci téhož příspěvku za rok 2011), rozhodně postupy správních orgánů nevykazovaly znaky libovůle.

[20] Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily správně skutkový stav, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, dokazování bylo provedeno v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu.

[21] Úspěšný žalovaný žádné náklady řízení nepožadoval a soud ze spisu žádné nezjistil, proto mu je nepřiznal, a neúspěšná žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, to vše podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť žádné nežádaly, soud jim neuložil žádnou povinnost, žádné jejich náklady ze spisu nezjistil ani zde nejsou žádné důvody hodné zvláštního zřetele (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

[22] Ustanovené zástupkyni žalobkyně byla přiznána podle § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna za zastupování, spočívající v odměně za tři účelné úkony právní služby podle § 7, § 9 odst. 2 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (advokátní tarif), za převzetí věci, doplnění žaloby a účast na jednání soudu, tj. 3 x 1.000 Kč. Ke každému úkonu přiznal soud paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč, tj. celkem 900 Kč. K celkové částce 3.900 Kč náleží podle § 35 odst. 8 s. ř. s. daň z přidané hodnoty ve výši 819 Kč. Celková odměna za zastupování činí 4.719 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně ve lhůtě do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské nám. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaje o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to

neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Olomouci dne 8. 6. 2015

Za správnost vyhotovení:
Ing. Petra Rýparová

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně